

— Какво ще прави Джапаръ, — каза той следъ малко. — Добре е, тукъ е...

Нѣмаше усмивка вече на хубавото лице на Шакире, каносанитѣ ѝ прѣсти по-чевръсто работѣха, тя нисичко запѣ нѣщо и, такава ли бѣше пѣсенъта или тѣй се стори на Сали Яшаръ, но той сякашъ виждаше зелено поле, нови каруци, които вървятъ, вървятъ и пѣятъ, отиватъ далечъ, далечъ нѣкъде...

Много случки още си спомняше Сали Яшаръ, все свързани съ Шакире. Той се разчувствувахе, изпадаше въ умиление и неволно си спомняше за она тежъкъ часъ, когато бѣше боленъ, когато мислѣше, че ще умре и когато чу, че дрънка каруца и че иде Шакире. Оная каруца, която пѣеше срѣдъ месечината и която той никога не можеше да забрави! И Сали Яшаръ тѣй силно преживява и мжката и радостъта на тоя часъ, че сжщо като тогава усѣща, че очитѣ му овлажняватъ и се премрежватъ отъ сълзи.

Единъ есененъ день, единъ отъ ония дни, когато слънцето пече меко, когато небето е много синьо и въ въздуха, като сребърни жици, се носятъ паежини, Сали Яшаръ стоеше на пейката си и забеляза, че къмъ него се приближаваше Джапаръ съ праметната на рамо пушка. Нѣкаква промѣна имаше въ него и Сали Яшаръ веднага я забеляза. Джапаръ бѣше избръснатъ, тънkitѣ му руси му-